

З ТОЧНІСТЮ ДО МІКРОНА

Колектив однодумців. Саме так можна назвати акторів театру «Мімікрон», що діє в Бугринській СШ. Чому «Мімікрон»? По-перше, сюди входить іменник «міміка». Це означає, що актори під час своїх виступів не вимовляють ані слова. Зате міміці і жестам — зелена вулиця. Затим — «мікрон». Тобто міміка, жест з точністю до мікрона. І це, погодьтеся, виправдано. Бо як інакше увійти в образ, не вимовивши ані слова?

Функціонує театр уже десь з півроку. Проте задум створити такий колектив виник давно. Ще тоді, коли його керівник Ігор Осипчук, підвищуючи в Києві вчительську кваліфікацію, побачив майстрів-мімів у дії.

Кілька слів про Ігоря Георгійовича. Він — вчитель української літератури та викладає її, зокрема, в 10 класі. (Звідси, до речі, в театр прийшла і більшість його акторів). А ще — людина, фанатично віддана пантомімі, ентузіаст, організатор, подвижник.

За час, протягом котрого діє «Мімікрон», колектив неодноразово мінявся, просіювався через сито природнього відбору, проходив етапи становлення та змужнілості. І зазначене тривало доти, доки в трупі не лишилися тільки ті, хто, без перебільшення, не міг без цього жити.

му танку... Та настає ранок, і у хлопця розколюється голова: перепив. А тут ще й муха набридає. Дзижчить, скажена, гуде. Таке відчуття, наче пилкою ріжуть...

Це лиш фрагмент, штрих програми. Однак як вражає!

Головне для старшокласників — увійти в образ. На це «працюють» костюми, жести, міміка, пластика. До цього докладають свої зусилля самі актори.

Окремо слід відмітити керівника гуртків шкільної художньої самодіяльності Н. Н. Шевчук. Вона — тонкий психолог, допомагає під час гримування акторів, вміє з ними працювати.

Репетиції. На них артисти витрачають до 5 годин в день. Якщо потрібно, то збираються навіть чотири рази на тиждень. Між іншим, не зафіксовано ще жодного випадку, коли б хтось із 18 старшокласників не прийшов репетирувати.

Звичайно, учні можуть спізнитися. Тоді — кара: штрафник під оплески товаришів запрошується на сцену, де повинен увійти в якийсь образ та продемонструвати міні-пантоміму. Роль стороння і аж ніяк не входить у програму — рибалка на березі річки, коток, що пресує асфальт, бджола тощо. Не потурають школярі і керівнику театру: спізнівся — входить в образ теж...

Спочатку театр виступав лише з фрагментами своєї програми. Ними прикращались вечори гумору, зустрічі з випускниками тощо. Однак всі мріяли про повноцінну виставу. І не лише мріяли, а й наполегливо працювали над цим. Як саме? Збиралися всі разом, обговорювали своє дітище, сперечались, щось відкидали, над чимось працювали довше, якусь частину доводилось шліфувати ще і ще... Проте робилось згадане демократично: вирішальний голос мали як Осипчук, так і актори-старшокласники.

Та все вже позаду: програма створена, театр діє, трупа виступає. І повірте, та година з лишком, протягом котрої триває вистава, для глядачів даремно не проходить. Хтось тільки усміхнеться, хтось засміється, а хтось і зарежоче. Але байдужим не залишиться ніхто.

Сміх, гумор, дотепний жарт. Саме вони завжди супроводжують шкільну пантоміму. Втім, як не супроводжувати, коли перед тобою... весілля. Так-так, українське весілля з усіма необхідними атрибутами. Ось там — молодий, тут — молода, біля них — батько, мати, свати, свашки... І все це — на вдало підбраному музичному фоні, у різнобарв'ї кольорів...

Та ось весілля затихає, і молодий чимчикує до ліжка. Попереду — ніч, попереду — сни. Ось, наприклад, лопочуть крилами лебеді, ось молодий пробирається через джунглі, де повно дикунів, що здригаються у ритуально-

Є і свої віртуози, можна сказати, артисти-феномени, котрі під час вистави перевтілюються, входять у кілька образів. Це десятикласниці Неля Щербачук, Наталка Фаренбрух та Лариса Мосніцька. До речі, зазначені ролі дівчата знайшли та підіювали собі згідно індивідуальних рис характеру.

Виходять на сцену і родичі. Це стосується сестер Олени та Валентини Кравченко, Валентини та Валентина Браташів, десятикласників Володимира Ястребського та Тетяни Крутій, двоюрідних брата і сестри. Зазначу: Тетяна не лише майстер пантоміми, а й чудовий декламатор, про що свідчить вибороне дівчиною перше місце на обласному конкурсі читців.

Або дев'ятикласники Сергій Рудько та Павло Віюк. Вони — головні освітлювачі сцени та готуються стати акторами. Чи Володимир Дубина. Він — звукорежисер.

Колектив не був би колективом, якби до його складу не входили два Сашка — Дравецький і Янчук (вони — чудові спортсмени), Наталка Молот, Марія Зубрицька та інші старшокласники. А ще — талісман театру дерев'яна лялька Грицько.

Як відомо, повноцінний дебют театру пройшов у Вільгорі. Тепер старшокласники працюють над продовженням програми, її другою частиною.

— Бо не хочуть розлучатися зі старими героями, — підсумовує розмову Ігор Осипчук.

Володимир ЗАЇКА.